YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

16 päivänä heinäkuuta 1998 *

Asiassa C-287/96,

jonka Saksan Bundesfinanzhof on saattanut EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

Kyritzer Stärke GmbH

vastaan

Hauptzollamt Potsdam

ennakkoratkaisun maataloustuotteiden vakuusjärjestelmän soveltamista koskevien yhteisten yksityiskohtaisten sääntöjen vahvistamisesta 22 päivänä heinäkuuta 1985 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2220/85 (EYVL 1985, L 205, s. 5) tulkinnasta yhdessä neuvoston asetusten (ETY) N:o 1766/92 ja (ETY) N:o 1418/76 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä vilja- ja riisialan tuotantotukien osalta 30 päivänä kesäkuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 1722/93 (EYVL 1993, L 159, s. 112) kanssa,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. Gulmann sekä tuomarit M. Wathelet, D. A. O. Edward, P. Jann (esittelevä tuomari) ja L. Sevón,

julkisasiamies: P. Léger,
kirjaaja: hallintovirkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Kyritzer Stärke GmbH, edustajanaan asianajaja Barbara Festge, Hampuri, ja

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies Klaus-Dieter Borchardt,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan Kyritzer Stärke GmbH:n ja komission 22.1.1998 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 19.3.1998 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Bundesfinanzhof on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle 4.7.1996 tekemällään päätöksellä, joka saapui yhteisöjen tuomioistuimeen 26.8.1996, EY:n perustamisso-

pimuksen 177 artiklan nojalla kaksi ennakkoratkaisukysymystä maataloustuotteiden vakuusjärjestelmän soveltamista koskevien yhteisten yksityiskohtaisten sääntöjen vahvistamisesta 22 päivänä heinäkuuta 1985 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2220/85 (EYVL 1985, L 205, s. 5) tulkinnasta yhdessä neuvoston asetusten (ETY) N:o 1766/92 ja (ETY) N:o 1418/76 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä vilja- ja riisialan tuotantotukien osalta 30 päivänä kesäkuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 1722/93 (EYVL 1993, L 159, s. 112) kanssa.

2 Tämä kysymys on esitetty Kyritzer Stärke GmbH:n (jäljempänä Kyritzer) ja Hauptzollamt Potsdamin (jäljempänä Hauptzollamt) välisessä riita-asiassa, jossa on kyse tärkkelyksen tuotantotukihakemuksiin liittyvien vakuuksien vapauttamisesta.

Yhteisön säännökset

Asetus N:o 2220/85

3 Asetuksen N:o 2220/85 1 artiklassa vahvistetaan muun muassa viljan ja riisin yhteisestä markkinajärjestelystä annettujen asetusten tai täytäntöönpanoasetusten nojalla annettavia vakuuksia koskevat säännökset.

4 Asetuksen 20 artiklassa määritellään ja asetetaan tärkeysjärjestykseen ne eri vaatimustyypit, joita kyseisten asetusten mukaista vakuuden asettamista

edellyttäviin velvoitteisiin saattaa sisältyä. Artiklan 1—5 kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Velvoitteeseen voi sisältyä ensisijaisia, toissijaisia tai alemmanasteisia vaatimuksia.

2. Ensisijaisena vaatimuksena on kussakin asetuksessa asetettujen tavoitteiden toteuttamiseksi teon suorittaminen tai suorittamatta jättäminen.

3. Toissijaisena vaatimuksena on ensisijaisen vaatimuksen täyttämiselle asetetun määräajan noudattaminen.

4. Alemmanasteinen vaatimus on muu asetuksessa säädetty vaatimus.

5. Tämän osaston säännöksiä ei sovelleta, jos yhteisön erityisessä sääntelyssä ei ole määritetty ensisijaista vaatimusta tai ensisijaisia vaatimuksia."

5 Asetuksen 21 artiklassa määritellään vakuuden vapauttamisedellytykset seuraavasti:

"Kun tätä tarkoitusta varten säädetty todiste kaikkien ensisijaisten, toissijaisten tai alemmanasteisten vaatimusten täyttämisestä on esitetty, vakuus vapautetaan."

22 ja 24 artiklassa täsmennetään, mitä ensisijaisen tai alemmanasteisen vaatimuksen noudattamatta jättämisestä seuraa vakuudelle. Ensisijaisen vaatimuksen osalta 22 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Vakuus [menetetään] kokonaisuudessaan sen määrän osalta, jota vastaavaa ensisijaista vaatimusta ei ole noudatettu.

2. Ensisijaista vaatimusta [ei katsota noudatetun], jos sitä koskevaa todistetta ei ole sen esittämiselle asetetussa määräajassa esitetty — — ." [1]

6 Alemmanasteisten vaatimusten osalta 24 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Yhden tai useamman alemmanasteisen vaatimuksen noudattamatta jättämisen vuoksi 15 prosenttia [vakuutena olevan määrän asianomaisesta osasta menetetään]."

7 Todisteiden esittämiselle asetetuista määräajoista säädetään 28 artiklassa seuraavaa:

"1. Jos vakuuden vapauttamiseksi tarvittavien todisteiden esittämiselle ei ole asetettu määräaikaa, määräaika on:

a) 12 kuukautta ensisijaisen vaatimuksen tai ensisijaisten vaatimusten noudattamiselle asetetusta määräajasta

1 — Tässä ja jäljempänä esiintyviä lainauksia asetuksesta on korjattu yhteisöjen tuomioistuimessa, koska asetuksen suomenkielinen käännös on epätarkka.

tai

b) jos tällaista määräaikaa ei ole asetettu, 12 kuukautta siitä päivästä, jona ensisijainen vaatimus tai ensisijaiset vaatimukset on täytetty.

2. Edellä 1 kohdassa säädetty määräaika ei voi olla enemmän kuin kolme vuotta siitä, kun [vakuus on asianomaisen velvoitteen osalta asetettu], paitsi tapauksissa, joissa on kyse ylivoimaisesta esteestä."

Asetus N:o 2169/86

8 Vilja- ja riisialan yhteistä markkinajärjestelyä koskevien asetusten nojalla kyseisten alojen tuotantotukien valvontaa ja maksamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 10 päivänä heinäkuuta 1986 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2169/86 (EYVL L 189, s. 12) 7 artiklan 1 kohdan mukaan tukitodistus annetaan vain, jos valmistaja antaa toimivaltaiselle viranomaiselle vakuuden, jonka suuruus on 25 ecua perustärkkelystonnilta kerrottuna tarvittaessa käytettävän tärkkelystyypin kohdalla liitteessä olevalla kertoimella. Asetuksen (ETY) N:o 2169/86 muuttamisesta 2 päivänä joulukuuta 1987 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 3642/87 (EYVL 1987, L 342, s. 10) lisättiin edellä mainittuun säännökseen uusi alakohta, jonka mukaan "[t]odistukseen merkityn tuotteen kuitenkin kuuluessa yhteisen tullitariffin alanimikkeeseen 3906 B I (CN-nimike 3505 10 50) vakuus on 105 prosenttia kyseisen tuotteen osalta maksettavasta tuotantotuesta".

9 Asetuksen N:o 2169/86 7 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä virkkeessä täsmennetään seuraavaa:

"Asetuksen N:o 2220/85 20 artiklassa tarkoitettu ensisijainen vaatimus täytetään, kun hakemukseen merkitty tärkkelysmäärä jalostetaan [näin määritellyiksi] hyväksytyiksi tuotteiksi todistuksen voimassaoloaikana."

10 Asetuksen N:o 2169/86 7 artiklan 4 kohdassa, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksen (ETY) N:o 2169/86 muuttamisesta 24 päivänä tammikuuta 1989 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 165/89 (EYVL 1989, L 20, s. 14), asetetaan vakuuden vapauttamiselle lisäedellytys asianomaisen tuotteen kuuluessa CN-nimikkeeseen 3505 10 50:

"1 kohdan 2 alakohdassa tarkoitettu vakuus vapautetaan vasta toimivaltaisen viranomaisen saatua todisteen siitä, että CN-nimikkeeseen 3505 10 50 kuuluva tuote on

a) käytetty muiden kuin liitteessä I lueteltujen tuotteiden valmistamiseen tai

b) viety kolmansiin maihin, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 2 kohdan säännösten soveltamista."

Asetus N:o 1722/93

11 Niin ikään vilja- ja riisialan yhteistä markkinajärjestelyä koskevien asetusten nojalla annettuun asetukseen N:o 1722/93 otetaan, kuten sen kolmannestatoista perustelukappaleesta ilmenee, tällä asetuksella kumottavan asetuksen N:o 2169/86 säännökset mukautettuina vallitsevaan markkinatilanteeseen.

12 Asetuksen 8 artiklan 1 kohdassa säädetään todistuksen myöntämisen edellytykseksi, että valmistaja antaa toimivaltaiselle viranomaiselle vakuuden, joka on 15 ecua perustärkkelystonnilta, kerrottuna tarvittaessa käytettävän tärkkelystyypin kohdalla liitteessä II olevalla kertoimella.

13 Asetuksen 8 artiklan 2 kohdan mukaan vakuus vapautetaan asetuksen N:o 2220/85 säännösten mukaisesti. Kyseisen asetuksen 20 artiklassa tarkoitettu ensisijainen vaatimus on "hakemukseen merkityn tärkkelysmäärän jalostus näin määritellyiksi hyväksytyiksi tuotteiksi todistuksen voimassaoloaikana".

14 Mikäli todistukseen merkitty tuote kuuluu CN-nimikkeeseen 3505 10 50, on 9 artiklan 2 kohdan mukaan asetettava toinen, tuotteelle maksettavan tuotantotuen suuruinen vakuus.

15 Asetuksen 10 artiklan 1 kohdassa asetetaan vakuuden vapauttamisen ehdoksi, että toimivaltainen viranomainen on saanut todisteen siitä, että kyseinen tuote

"a) on käytetty muiden kuin liitteessä II lueteltujen tuotteiden valmistamiseen yhteisön tullialueella

tai

b) [on] viety kolmansiin maihin. Vietäessä suoraan kolmanteen maahan vakuus vapautetaan vasta, kun toimivaltainen viranomainen on saanut todisteen siitä, että kyseinen tuote on poistunut yhteisön tullialueelta."

16 Asetus N:o 1722/93 tuli voimaan 1.7.1993. Sen 14 artiklan toisessa alakohdassa on seuraava siirtymäsäännös:

"Asetuksen N:o 2169/86 [7 artiklan mukaisen vakuuden vapauttamisen] osalta 10 artiklaa sovelletaan myös tämän asetuksen voimaantulohetkellä vireillä oleviin asioihin." [2]

2 — Lainausta on korjattu yhteisöjen tuomioistuimessa, koska asetuksen suomenkielinen käännös on epätarkka.

Riidan kohde pääasiassa

17 Kyritzer jalostaa raakatärkkelystä vilja- ja riisialan tuotantotukia koskevissa asetuksissa tarkoitetuiksi hyväksytyiksi tuotteiksi ja erityisesti esteröidyksi tärkkelykseksi. Tällä perusteella yhtiö saa tuotantotukea.

18 Joulukuussa 1991 ja tammikuussa 1992 Kyritzer sai CN-nimikkeeseen 3505 10 50 kuuluvaa esteröityä tärkkelystä koskevat tuotantotukitodistukset, joiden osalta se oli asettanut asetuksen N:o 2169/86 7 artiklan 1 kohdan mukaiset vakuudet.

19 Tammi- ja helmikuussa 1992 Kyritzer ilmoitti tuottaneensa jonkin verran esteröityä tärkkelystä.

20 Koska todiste näiden tuotteiden säännönmukaisesta käytöstä — joko myöhemmästä jalostuksesta muuksi tuotteeksi kuin tärkkelykseksi tai viennistä kolmanteen maahan (jäljempänä säännönmukainen käyttö) — esitettiin vain yhden osan osalta, Hauptzollamt julisti toukokuussa 1995 Kyritzerin antamat vakuudet osittain menetetyiksi.

21 Finanzgericht hylkäsi Kyritzerin kyseisistä päätöksistä tekemän valituksen. Bundesfinanzhof katsoi muutoksenhakumenettelyssä (Revision) asetuksen N:o 2220/85 olevan sovellettavissa. Koska se ei kuitenkaan ollut aivan varma kyseisiä vakuuksia

koskevien asetuksen säännösten tulkinnasta, se lykkäsi asian käsittelyä ja esitti yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

"1) Onko asetuksen N:o 1722/93 10 artiklan 1 kohdassa ja 14 artiklan 2 kohdassa määritelty CN-nimikkeeseen 3505 10 50 kuuluvien jalostettujen tuotteiden käyttö asetuksen N:o 2220/85 20 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaiseksi ensisijaiseksi vaatimukseksi, jota on noudatettava viimeistään asetuksen N:o 2220/85 28 artiklan 2 kohdan mukaisessa määräajassa uhalla, että annettu vakuus kyseisen asetuksen 22 artiklan 1 ja 2 kohdan nojalla muutoin menetetään?

2) Mikäli kysymykseen 1 vastataan kielteisesti, niin sisältyykö sovellettavaan yhteisön oikeuteen muuta määräaikaa, jonka kuluessa asetuksen N:o 1722/93 10 artiklan 1 kohdan mukainen jalostettujen tuotteiden käyttö on näytettävä toteen uhalla, että ellei näyttöä esitetä kyseisen määräajan kuluessa, vakuus menetetään kokonaan tai osittain (ja jos näin tapahtuu, niin miltä osin se menetetään)?"

Ensimmäinen kysymys

22 Ensimmäisessä kysymyksessään ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kysyy, millainen vaatimus CN-nimikkeeseen 3505 10 50 kuuluvien tuotteiden säännönmukaista käyttöä koskeva velvoite on ja missä määräajassa sen noudattamisesta on esitettävä todisteet, sillä annettavien vastausten perusteella voidaan määritellä velvoitteiden vaikutus vakuuksiin.

Riidanalaisen vaatimuksen luonne

23 Kyritzer huomauttaa, että asetuksen N:o 2169/86 kuudennessa ja asetuksen N:o 1722/93 kahdennessatoista perustelukappaleessa nimenomaisesti todetaan, että kyseisissä asetuksissa olisi määriteltävä ensisijaiset vaatimukset, jotka valmistajien on täytettävä ja joiden täyttämisen takeeksi on annettava vakuus. Vaikka CN-nimikkeeseen 3505 10 50 kuuluville tuotteille onkin perustettu erityisjärjestelmä, yhtiön mukaan yhteisön lainsäätäjä ei ole mitenkään ilmaissut säännönmukaista käyttöä koskevan lisäedellytyksen olevan ensisijainen vaatimus. Tällainen ensisijainen vaatimus on sen mukaan vain hyväksyttyjen tuotteiden jalostus, johon sanottujen tuotteiden valmistus päättyy.

24 Komission mukaan CN-nimikkeeseen 3505 10 50 kuuluvien tuotteiden erityisluonne edellyttää omaa järjestelmää, jonka avulla pyritään estämään petoksia, koska kyseisistä tuotteista voidaan jalostaa uudestaan perustuotteita, minkä takia valmistaja saattaa aiheettomasti saada tuotantotukea useampaan kertaan. Asetuksen N:o 2169/86 7 artiklassa säädettyä kyseisten tuotteiden säännönmukaista käyttöä on pidettävä jalostuksen päämääränä ja siten sen erottamattomana osana. Vaikka asetuksessa N:o 1722/93 erotetaan toisistaan 8 artiklassa tarkoitettu jalostusvaihe ja 10 artiklassa tarkoitettu säännönmukaisen käytön vaihe, ei tämä erottelu estä tavoitellun päämäärän vuoksi perusteltua säännönmukaisen käytön vaatimuksen luokittelua ensisijaiseksi vaatimukseksi.

25 Aluksi on todettava, että vaikka riidanalainen vakuus annettiin asetuksen N:o 2169/86 7 artiklan nojalla, sen vapauttaminen tapahtuu asetuksen N:o 1722/93 14 artiklan nojalla tämän viimeksi mainitun asetuksen 10 artiklassa asetetuin edellytyksin. Kun tämän lisäksi otetaan huomioon näiden kahden asetuksen väliset yhtäläisyydet, on perusteltua ottaa ne yhdessä huomioon.

26 Asetuksen N:o 2169/86 7 artiklan 2 kohdassa ja asetuksen N:o 1722/93 8 artiklan 2 kohdassa nimenomaisesti todetaan, että jalostus hyväksytyiksi tuotteiksi on ensisijainen vaatimus. Lisäksi asetusten N:o 3642/87 ja N:o 165/89, joilla asetukseen N:o 2169/86 lisättiin asetuksen N:o 1722/93 säännösten kanssa asiallisesti samansisältöisiä erityissäännöksiä CN-nimikkeeseen 3505 10 50 kuuluvien tuotteiden osalta, ensimmäisistä perustelukappaleista ilmenee, että asettamalla säännönmukaisen käytön vaatimus pyritään ottamaan huomioon esteröidyn tärkkelyksen erityisluonne, koska siitä voidaan jalostaa uudelleen raaka-ainetta, jonka käyttö saattaa mahdollistaa uuden tuotantotukihakemuksen teon.

27 Näin ollen on ilmeistä, että jalostus hyväksytyiksi tuotteiksi on yhteisön lainsäätäjän tavoittelema välttämätön toimenpide ja että CN-nimikkeeseen 3505 10 50 kuuluviin tuotteisiin sovellettavan erillisen järjestelmän avulla pyritään takaamaan kyseisen toimenpiteen lopullisuus. Tämän vuoksi asetuksen N:o 2169/86 7 artiklan 4 kohdan mukaista säännönmukaisen käytön velvoitetta, jollainen sisältyy myös asetuksen N:o 1722/93 10 artiklan 1 kohtaan, on pidettävä — riippumatta sen asemasta sovellettavassa erillissääntelyssä — jalostusvelvoitteen osatekijänä. Koska yhteisön lainsäätäjä on määritellyt kyseisen jalostusvelvoitteen nimenomaan ensisijaiseksi vaatimukseksi, on myös säännönmukaisen käytön velvoite tulkittava sellaiseksi.

28 Tätä tulkintaa tukee se, että niiden asetusten päämäärien saavuttamisen kannalta, joissa säännönmukaisen käytön velvoite asetetaan, kyseinen velvoite on tärkeä. Nimittäin kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 59 kohdassa todennut, ei ole epäilystä siitä, etteikö petosten torjunta tärkkelyksen jalostuksessa esteröidyksi tärkkelykseksi olisi vuodesta 1987 lähtien ollut yhteisön lainsäätäjän yhtenä tavoitteena sen antaessa asianomaiset asetukset. Jalostettujen tuotteiden säännönmukainen käyttö, jolla pyritään tämän tavoitteen saavuttamiseen, täyttää näin ollen asetuksen N:o 2220/85 20 artiklan 2 kohdan mukaisen ensisijaisen vaatimuksen tunnusmerkit, eli se on asianomaisen asetuksen tavoitteiden saavuttamisen perustavanlaatuinen edellytys.

Määräaika todisteiden esittämistä varten

29 Sen määräajan osalta, jonka kuluessa säännönmukainen käyttö on näytettävä toteen, Kyritzer on huomauttanut, että koska asetuksen N:o 2220/85 28 artiklassa ei säädetä siinä asetettujen määräaikojen ylittämiselle mitään seuraamuksia, ja kun 24 artiklassa säädetään seuraamuksesta vain siinä tapauksessa, ettei alemmanasteista vaatimusta ole noudatettu, vaatimuksen noudattaminen voidaan yhtiön mukaan näyttää toteen myöhemmin.

30 Väitteellä ei kuitenkaan ole merkitystä, koska aiemmin on todettu, että riidanalaista velvoitetta on pidettävä ensisijaisena vaatimuksena.

31 Komission mukaan säännönmukaiseen käyttöön on sovellettava hyväksytyiksi tuotteiksi jalostamista varten säädettyä määräaikaa, joka oli riidanalaisen vakuuden asettamishetkellä määritelty asetuksen N:o 2169/86 7 artiklan 2 kohdassa yhteneväksi tukitodistuksen voimassaoloajan kanssa.

32 Kyseinen väite perustuu liian suppeaan tulkintaan asetuksen N:o 1722/93 14 artiklan toisesta alakohdasta, josta selvästi seuraa, että asetuksen 10 artiklaa sovelletaan asetuksen N:o 2169/86 7 artiklan mukaisesti annetun vakuuden vapauttamisen osalta kaikkiin 1.7.1993 vireillä oleviin asioihin, kuten esillä olevaan pääasiaan.

33 Asetuksen N:o 1722/93 10 artiklalla muutettiin siihen asti voimassa olleita todisteiden esittämistä ja valvontaa koskevia yksityiskohtaisia sääntöjä säännönmukaisen käytön velvoitteen noudattamisen osalta. Siinä ei kuitenkaan asetettu erityistä määräaikaa velvoitteen noudattamiselle eikä tämän toteen näyttämiselle. Näin ollen on

sovellettava asetuksen N:o 2220/85 28 artiklan yleissäännöksiä, joissa säännellään tilanteita, joissa mitään määräaikaa vakuuden vapauttamiseksi tarvittavien todisteiden esittämiselle ei ole säädetty.

34 Asetuksen N:o 2220/85 28 artiklan 1 kohdan b alakohdan ja 2 kohdan mukaan säännönmukainen käyttö on näytettävä toteen 12 kuukauden määräajassa vaatimuksen täyttämisestä ja enintään kolmen vuoden kuluessa vakuuden asettamisesta, lukuun ottamatta tapauksia, joissa on kyse ylivoimaisesta esteestä. Ellei määräaikoja noudateta, vakuus menetetään asetuksen N:o 2220/85 22 artiklan 1 ja 2 kohdan nojalla kokonaisuudessaan.

35 Kyritzer on väittänyt myös, että vakuuden menettäminen säännönmukaisen käytön toteen näyttämistä varten säädettyjen määräaikojen kulumisen takia syrjii CN-nimikkeeseen 3505 10 50 kuuluvien tuotteiden valmistajia muiden hyväksyttyjen tuotteiden valmistajiin nähden.

36 Tältä osin on riittävää todeta, että CN-nimikkeeseen 3505 10 50 kuuluvien tuotteiden valmistajien ja muiden hyväksyttyjen tuotteiden valmistajien kohtelussa oleva ero on perusteltu ensin mainittujen toimintaan ominaisesti liittyvän petosriskin takia. Koska tilanteet ovat erilaisia, ei syrjintäkiellon periaatetta loukata, vaikkei kohtelu olekaan samanlaista.

37 Kyritzer väittää lopuksi olevan suhteellisuusperiaatteen vastaista, että vakuus menetetään kokonaisuudessaan siinä tapauksessa, ettei säännönmukaista käyttöä näytetä toteen tietyssä määräajassa.

38 Väite on hylättävä. Ensinnäkin tällainen seuraamus auttaa ilman muuta yhteisön lainsäätäjää saavuttamaan päämääränsä petosten torjunnassa. Toiseksi sellaisen määräajan säätäminen vaadittujen todisteiden esittämistä varten, jonka ylittämistä pidetään velvoitteen noudattamatta jättämisenä, on tarpeen niiden haittojen poistamiseksi, jotka aiheutuvat epämääräisen ajan jatkuvasta epävarmuudesta vakuuden kohtalon suhteen.

39 Näin ollen ensimmäiseen kysymykseen on vastattava, että asetuksen N:o 1722/93 10 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että CN-koodiin 3505 10 50 kuuluvan tuotteen tuossa säännöksessä tarkoitettu käyttö on asetuksen N:o 2220/85 20 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu ensisijainen vaatimus, jonka noudattaminen on näytettävä toteen viimeksi mainitun asetuksen 28 artiklan mukaisessa määräajassa uhalla, että annettu vakuus muutoin menetetään asetuksen 22 artiklan 1 ja 2 kohdan nojalla.

Toinen kysymys

40 Ensimmäiseen kysymykseen annetun vastauksen takia toiseen kysymykseen ei ole tarpeen vastata.

Oikeudenkäyntikulut

41 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneelle Euroopan yhteisöjen komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on ratkaissut Bundesfinanzhofin 4.7.1996 tekemällään päätöksellä esittämät kysymykset seuraavasti:

Neuvoston asetusten (ETY) N:o 1766/92 ja (ETY) N:o 1418/76 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä vilja- ja riisialan tuotantotukien osalta 30 päivänä kesäkuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 1722/93 10 artiklan 1 kohtaa on tulkittava seuraavasti:

— CN-nimikkeeseen 3505 10 50 kuuluvan tuotteen tuossa säännöksessä tarkoitettu käyttö on maataloustuotteiden vakuusjärjestelmän soveltamista koskevien yhteisten yksityiskohtaisten sääntöjen vahvistamisesta 22 päivänä heinäkuuta 1985 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2220/85 20 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu ensisijainen vaatimus.

— Tämän vaatimuksen täyttyminen on näytettävä toteen kyseisen asetuksen 28 artiklan mukaisessa määräajassa uhalla, että annettu vakuus muutoin menetetään kyseisen asetuksen 22 artiklan 1 ja 2 kohdan nojalla.

Gulmann Wathelet Edward

Jann Sevón

Julistettiin Luxemburgissa 16 päivänä heinäkuuta 1998.

R. Grass C. Gulmann

kirjaaja viidennen jaoston puheenjohtaja